

Velykos RATE: Pramuši ledą – rasi sidabrą, pramuši sidabrą – rasi auksą

Šiomet RATE Velykas šventėme ir margučius ridenome vėlai – beveik per Jurgines, sutrukdė ilgos mokyklos atostogos. Ką padarysi – geriau vėliau, negu niekad.

Mums atostogaujant, Ambasadorius Jonas Rudalevičius paliko Ženevą ir tapo Lietuvos ambasadoriumi Šveicarijoje, Berne. Nespėjome nė atsisveikinti. O grįžę po atostogų sutikome naująjį Lietuvos Atstovybės prie Jungtinių tautų ir kitų tarptautinių organizacijų Ženevoje vadovą Rytį Paulauską, kuris su žmona Rūta maloniai atvyko susipažinti su RATO lankytojais.

Į šventę susirinko daug jaunesniųjų lankytojų, todėl sumaišties ir šurmulio netrūko. Nors ir sunku buvo susikaupti, bet pamokėlę pradėjom pašnekesiu apie Velykas. Prisiminėme, kaip per Užgavėnes žemę žadinome stipriai šokinėdami ir triukšmaudami bei konstatavom, kad neblogai pavyko, nes dabar jau viskas sužaliavę. Dabar žemė tikrai pabudusi, viskas suvešėję, todėl ir švenčiame Velykas – naujo gyvenimo, pavasario, gyvenimo, pradžios šventę. O kadangi kiaušinis – vaizdžiausias virsmo, naujos gyvybės atsiradimo simbolis, todėl jį ir skiriame margučiu. Kiaušiniai nuo senų senovės buvo vartojami visose šventėse ar įvykiuose, susijusiuose su naujo gyvenimo ar naujos gyvybės atsiradimu. Kiaušinių žaidimų idėjomis šiai pamokėlei pasidalino kolegė dirbanti Barcelonos lituanistinėje mokyklėlėje, Solveiga Stankevičiūtė. Prisiminėme, kokių žinome mįslių, tuomet išmokome naują mįslę: Pramuši ledą – rasi sidabrą, pramuši sidabrą – rasi auksą. Kas? Nepamiršome pasikartoti ir tų svarbių žodžių LUKŠTAS BALTVMAS TRYNYNS. Po to puošėme Velykų eglutę. Juk kiaušiniai nuo šio medelio neša laimę ir sėkmę. Juos nusikabinę parsinešėme namo.

Po to kalbėjomės apie tai, kad senovėje Lietuvoje Velykų rytą vaikai batuose arba ant palangės rasdavo kiaušinių. Jie tikėjo, kad pamiškėje gyvena senutė Velykė. Ji dažo kiaušinius, o Velykų naktį sudeda juos į vaškinį ar cukrinį vežimaitį, pakinko į jį kiškius ir veža vaikams. Iš ryto kiekvienas vaikas rasdavo ant palangės po kelis kiaušinius. Ralfas nuliūdo šiemet RATE nesulaukęs Velykės. Teko tenkintis mažyte užduotėle ir piešinėlyje pavaizduotame vaiko kambaryje „surankioti“ paslėptus kiaušinius. Po to marginome nei šiokus nei tokius, juokingus plastmasinius driežo kiaušinius. Jų mums prireikė vėliau žaidimams. Bet apie tai vėliau, nes jau atėjo laikas marginti tikrus, vištos kiaušinius. Kristina, kaip visada, parūpino visų reikalingų natūralių dažymo reikmenų. Turėjome svogūnų lukštų, žolelių, medvilnės gabalėlių, siūlų. Turėjome ir virtų kiaušinių ir flomasterių jiems marginti, tačiau jie susilaukė mažiau pasisekimo. Sudėję suvystytus kiaušinius į puodą,ėjome medžioti popierinių kiaušinių. Ant jų buvo užrašytos užduotėlės, kurias perskaityti galėjo tik Robertas, todėl jam teko daug darbo. O po to pasiėmę anksčiau išmargintus driežo kiaušinius lenktyniavome, kuris ant šaukšto pirmasis sėkmingai nuneš kiaušinį nuo vieno kambario galo iki kito.

O tada, nors jau visi labai norėjome valgyti, tam, kad gautumėme tų margučių paragauti, nutarėme pasikartoti ir šeimininkei Kristinai bei naujiesiems Atstovybės šeiminkams padainuoti dainelę „Tau mano mamyte“. Po netrumpos repeticijos, berniukų choras, nors ir tyliai, bet dainavo: „Mama, aš mylėsiu tave amžinai, amžinai...“ Po to, žinoma, sekė kiaušinių daužymas, ambasadoriaus margutis laikėsi labai ilgai, tačiau mažosios Olivijos kiaušinis pasirodė stipriausias. Pabaigai kiaušinius ridenome Ramūno padarytu nepakartojamu, tvirtu ir gražiu loveliu. Labai ačiū Šveicarijos lietuvių bendruomenės Valdybai šventę parėmusiai 50 fr, visiems padėjusiems ją suorganizuoti, ypač Kristinai, Ramūnui ir Gaivilei ir, žinoma, svečiams, Rūtai ir Ryčiui Paulauskams. Jiems linkime geros kadencijos, kad pramušę ledą ir sidabrą, prisimuštų prie paties aukso.